

05

A

978

H

D
PR

Dr
SAC

A

J. P. Ludewig / P. P.

DE JURE,

QVOD SIBI GALLIARVM REX

IN

LOTHARINGIAM

POSTVLAVIT VSVRAVITQVE HACTENVS,

SCRIPTA DISSERTATIO,

RERVM SERIE AD HÆC TEMPORA VSQ; PRODUCTA.

AD ILLVSTRISSIMVM ATQVE EXCELLENTISSIMVM

DOMINVM

NICOLAVM BARTHOLOMAEVVM MICHAELEM

LIB. BARONEM

DE DANKELMANN

SERENISS. ATQVE POTENTISS. ELECT. BRANDENB.
CONSIL. STATVS INTIMVM,

CAMERÆ DVCATVS MAGDEBVRG. PRAESIDEM,

IN AVLA CAESAREA HACTENVS LEGATVM
SPLENDIDISSIMVM

NVNC ORBIS CHRISTIANI

DELEGATVM PACIFICATOREM,

FAVSTO OMINE

FRIDERICIANAM

TRANSEVNTEM.

Editio quarta.

HALAE MAGDEBVRG.

Typis CHRISTOPH. ANDRÆ ZEITLERI, Acad. Typogr. 1712.

L. P. (Ludovicus) P. P.

DE JURE

QUOD SBI GALLIARVM REE

LOTHARINGIAM

DE JURE QUOD SBI GALLIARVM REE

LOTHARINGIAM

DE DANCKMANN

DE JURE QUOD SBI GALLIARVM REE

LOTHARINGIAM

DE JURE QUOD SBI GALLIARVM REE

LOTHARINGIAM

DE JURE QUOD SBI GALLIARVM REE

Prin
an
1. Pr
peru
2. A
Gall
3. Qu
vene
4. A
in G
5. A
man
rata
6. Qu
su a

C A P. I.

De

Priscis Gallorum in Lotharingi-
am juribus, nostra aetate ab au-
ctoribus quibusdam frustra
refricatis.

1. *Propositio atque divisio o-
peris.*

2. *An Lotharingiae officiat
Galliae partem fuisse?*

3. *Quo jure in Germanorum
venerit potestatem?*

4. *An Germaniae jus aliquot
in Galliam sit?*

5. *An Lotharingia, a Ger-
mania atque ac Gallia sepa-
rata, sui juris facta?*

6. *Quo jure Lotharingia rur-
sus accesserit Germaniae?*

§. 7. *Quo causa abjuraverint
jus omne in Lotharingiam
Galli?*

§. 8. *An jure post invadere Lo-
tharingiam potuerint Galli,
Carolingis in Germania ex-
tinctis?*

§. 9. *An a nostris Imperatori-
bus Galliae Regibus cessa sit
Lotharingia?*

§. 10. *Quo nexu clientelari Lo-
tharingia subdita fuerit
Germaniae?*

Mne ius, quod sibi Gal-
liarum Rex in Lotha-
ringiae ducatum sum-
sit usurpavitque hacte-
nus; id duarum causa-
rum inprimis oritur ex aliqua. U-
nam ille ex veteri historia eruit; al-
teram ex pacto sibi adrogat, patrum
ac nostra memoria facto. Primum
fundamentum in limitibus & succes-
sorio iure Carolingorum; alterum
in cessione ac belli iure ponit. Ultra-
que igitur consulenda a nobis histo-
ria erit; siquidem utrique dubio sa-
tisfaciendum.

§. 2. Primo omnium hanc provin-
ciam, quam Lotharingiae nunc voce
signamus, veterem Galliam comple-
xu suo continuisse; eo minus in du-
bium

* (r) *

bium vocamus : quo magis terminum Galliam inter Germaniamque Rhenum fluvium fuisse, communi omnium veterum scriptorum consensu (a) constat. Inde vero tantum abest, ut Galli ius aliquod sibi in Lotharingiâ postulare possint : quantum abest, ut ipsi duos Romæ consules, si qui hodie sunt, pro suis etiam nunc dominis sint agnituri : eo, quod Romanis consulibus imperioque Gallia omnis olim fuerit subiecta.

(a) CAESARE scil. lib. I. C. I. comm. Gall. C. TACITO cap. I. de M. G. PLINIO atque hujus epitomatore SOLINO c. XXI. aliisque.

§. 3. Continuerunt se intra hunc terminum Galli (b), quibus nunquam contigit (c), fines suos ultra Rhenum, Germaniam versus, cum stabilitate quadam, proferre. Aliter fortissima gens, maiores nostri. Hi enim, Gallorum excursionibus creberri-

A3

mis

* (6) *
mis lacesciti, tædio intra tristis ac sterilis tum patriae terminos diutius coerceri; delitiis etiam illecti cultissimæ tum Galliaë (d), novo Francorum nomine, collectis viribus (e) Rhenoque fluvio trajecto, circa A. CHR. cccc. ut alias nunc incurfiones minus felices (g) taceam, pleraque veteris Galliaë occuparunt; atque, ejectis sensim Romanis & Gothicis; Burgundionibus subactis, cunctis denique populis debellatis, omnem sibi Galliam asseruerunt, veterique nomine abrogato, novum regnum, novo Franciaë titulo, condiderunt (h). Ex hoc igitur tempore Lotharingia cum reliqua Gallia in potestate fuit Francorum, gentis, ut vidimus, Germanicae. Id quod omnino inserviet discutientiis infra Gallorum sophismatibus.

(b) Non

- (b) Non pacis studio retinebantur intra terminum hunc Galli. Sæpius enim Rhenanas Germanorum provincias olim invaserant : sed virtute Germanorum identidem repressi, metuque frenati exuerunt tandem aliena rodendi libidinem ; quibus sufficere videbatur, munimentis ad Rhenum magno numero extructis, aditum se in Galliam vicinis hostibus interclusisse.
- (c) Si quidem coloniam exceperis, quæ anno circiter 600. ante N. CHR. è Gallia in Germaniam, inde in Græciam, tandem Gallatiam Asiae provinciam T. LIVIO L. V. C. 34. JUSTINO. Lib. XXIV. C. 4. ipsique CAESARI Lib. VI. de B. Gall. dicitur emigrauisse.
- (d) Cause hic ab occasionibus distingvenda sunt. Illæ erant :
 (α) injuriæ, nostratibus a Romanis Gallisque, sæpius in Germaniam excurrentibus, illatæ.
 (β) Vallorum, aggerum, castellorumque cumulata extructiones, quibus non aditu in Galliam prohibebantur solum nostri ; verum nunquam a tergo securi esse poterant, ita ubivis nudati. Quæ duo arma Francorum, contra Gallos tum adhibita, omni iniquitatis macula prorsus eximere possunt, quicquid senserint animi patriæ hostiles.
- (e) Hoc enim quasi symbolo consuebant tum Germani citiores Rheni ripas a Rheno fluvio ad Oceani Germanici litora usque colentes. Inde non mirum, quod ante tempora Valeriani Imp. A. CHR. CCL. Francorum nomen in historia non occurrat. Qui enim nunc uno nomine Franci. i. e. libertatis tutores audiunt ; illi diversis olim Attuariorum, Bructerorum, Chamavorum, Saliorum, Frisiorum Chavcorum Cattorumque vocibus distinguebantur. Exploso inter eruditos BODINI errore, qui, nimio in gentem suam studio abreptus ne Gallos Germanorum imperio subjectos fuisse diceret, modo memoratam Galliarum coloniam pro Francicæ gentis eonditoribus voluit venditare. Cuius, tela retudit Cocceius in iurisp. pupl. prooemio.
- (f) Alanorum, Silingorum, Suevorum, & Vandalorum scilicet

ste-
 ius
 tis-
 co-
 (e)
 A.
 fio-
 raq;
 ue,
 is ;
 de-
 sibi
 mi-
 ovo
 Ex
 um
 ran-
 ani-
 di-
 ma-
 b) Non

licet. Hi enim non fixerunt sedem in Gallia; sed inde circa A. CHR. cccc. in Hispaniam se contulerunt, atque ibi quod Franci in Gallia fecerant, novi regni iecerunt fundamenta.

- (g) Burgundiones puta. Hi enim, traiecto Rheno A. CHR. cccc. plerasque intra Rhodanum & Rhenum fitas provincias occuparunt, sed, crescentibus francorum in Gallia viribus A. CHR. D. & quod excedit, ab his libertate exuti, vitii, atque Francorum Regno innexi sunt.
- (h) Legi hic possunt: ZOSIMUS, OROSIUS, DIACONUS, MARCELLINUS, GREGORIUS, CASSIODORUS, AGATHIAS, AIMONUS, inter recentiores Nic. VIGNERIUS, I. I. PONTANUS, & Adr. VALESIVS ante omnes, qui partium tamen aliquantum est studiosus.

§. 4. Invidenda deinceps, hoc Germanorum regnum [Francicum modo diximus], insigni Galliae accessione auctum, incrementa coepit. Ut enim nunc alia praeteream, Carolus M. Rex, non contentus in Germania citeriorem Rheni ripam & ultra, vetus nempe majorum suorum patrimonium, Galliamque omnem, bello acquisitam, possidere; novos progressus fecit, victisque Borussiae, Saxonibus, ceterisque gentibus barba-

* (9) *

barbaris sub iugum missis, fines imperii sui in Germania ad Albim fluvium usque & longius, certo felicitatis ac fortitudinis argumento, protulit (i). Ex quo facile patet, quam ieiunos esse in historia oporteat, qui ex hac Germania occupatione Galliae regno ius aliquod in patriam nostram superesse, aut fuisse unquam, puerili errore, contendunt. Non enim Galli tum Germaniam opprefferunt; sed Germani, h. e. Franci, victor tum populus, superata pridem Gallia, demum regiones in patriam suā, Germaniam, hac occasione, longius produxerunt. Quicquid igitur acquisitum est eo tempore a Germano-Francis; id Germanico etiam regno acquisitum fuit, non gallico. Inde vel decem argumentis probabo; galliam, ex quo a Germano-Francis subacta est, appendi-

B
cem

cem regni Germano-francici factam. neque hoc, in quo turpiter personatus iste Italus lapsus est, illi fuisse in-nexam (k). Invertendus igitur in hac controversia stylus; ita, ut non Galliae in Germaniam, sed Germaniae in Galliam, si quidem argumenta ad hominem adhibita valeant, ius superesse, constet (l).

(i) Haec adeo clara sunt, ut nullo adversario effugium relinquant. In subsidium vocari Francorum Annales possunt a CHESNEO, PITHOEO, PISTORIO, REUBERO, URSTISTO, FREN-RO, GOLDASTO aliisque editi.

(k) Duo hominum genera circa hanc rem peccare solent. Unius verioris historiae ignorantia imponit: alteri obest parvum studium. Illi, dum acquisita a Germano-Francis Galliae amplitudinem cogitant; vetus Germano-Francorum ad Rheni ripas, (ubi nunc Clivia, Marca, Montes ducaesque alii) situm patrimonium omittunt: vel, quod hoc magnitudine Gallia inferius offendunt, etiam dignitate vilius habent atque portionem & appendiculam Galliae fuisse existimant. Cum tamen hoc casu sibi in animum vocari debeant, sub humilia Romuli tecta Romanorum fortitudinem eorum sere meliorem terrarum orbem coegisse, recepisse, atque a Romuli casa, Roma sc. tot tantaque regna provinciasque & denominasse & his inde leges iuraque dedisse. Idem enim Germano-Francos nostros eorumque Reges cum devicta Gallia fecisse, plura argumenta docent. (l.) Sedes regia, subacta Gallia, non in Gallia fuit; sed mansit in Germania Strassburgi

burgi, Francofurti, Nouiomagi, Aquisgrani (quam urbem
 eapropter nouam Romam archifolium den *Käysers* uel
Königs-Stuhl dixerunt) aut in simili loco Germaniæ. (2)
 in his ipsis Germaniæ urbibus, non ciuitatibus Galliæ, ele-
 ctos & coronatos hos Francorum Reges fuisse, constat. (3)
 Nomen Franciæ Germanicum Galliæ impositum fuit cum
 imperio; inde a Francia cis Rhenana (in Germania scri-
 bo) dicta est Gallia Francia occidentalis. (4.) hæc Francia
 Germanica seu orientalis primaria prouincia, primigenia,
 antiqua, patrimonialis a monachis aliisque istorum tem-
 porum scriptoribus passim salutatur. (5.) In titulis Regum
 FRANCII primum positi, post Alemanni, Boioarii, Saxones ce-
 terique Germaniæ incolæ, post hos demum Galli nomina-
 bantur certo rursus dignitatis Germanicæ præ Gallia argu-
 mento, imo populus ipse ex utroque mixtus Franco-Gal-
 licus dictus est necquicquam Gallo-Francicus. Prætereo cæ-
 tera, quæ ante me J. J. CHIFLETIVS in Vind. Hisp. & Uldric.
 OBRECHTVS in Prodr. Rer. Alsat. CULPISIVS ad MONZAMB.
 COCEVS in iurisp. publ. viri doctissimi ex instituto profes-
 cuti sunt. Id quod nec doctiores Galli BLONDELLUS &
 Adr. VALESIVS, ille in Geneal. Franc. hic in Histor. Franc.
 superius laudata in dubium vocare audent, qui omnes uno
 ore affirmant, non Germaniam tum Galliæ sed Galliam re-
 gno Germanico accessisse.

(1) Quid igitur opus est? ubi natus sit Carolus M. tanta conten-
 tione flagitare. Sit enim matrem ejus in Gallia infantem
 edidisse; id nobis sufficit, patrem ejus Pipinum, Francorum,
 id est Germanorum Regem fuisse, eundemque sedem re-
 galem ac dominium in Germania habuisse, Galliaque, ut
 ceteris provinciis noviter acquisitis, ceu secundariis impe-
 rasse. In quæ iura Carolus etiam filius successit. Nativo-
 ras vero ejus quocunque celo contigerit, juri Germano-
 Francorum nihil quicquam derogat aut detrahit. Quem-
 admodum enim nullum Prusis jus in Marchiam Bran-
 denb. accessit, quod hujus ætatis novemvir, iam noui regni
 condi.

conditor, Fridericus, Marchio Brandenburgicus lucem aspexit Regiomonti : ita nihil a Gallia metuendum Germanis, quanvis Carolus noster ibi prognatus fuisset. Ceterum cum in membranis FULDENS. Anal. L. 3. c. 12. Carolus M. tractum Germaniæ Eichsfeldensem, terram conceptionis adpeller, i. e. Latinitate istius seculi nativitate, pro Germania nostra satis decisam hanc controversiam esse, existimamus. Medicam enim CHIFFLETII Archiatri Hispani curiositatem politicus vix sibi perfvadebit, qua Carolus M. conceptionis locum a matre, quaestione sane vix filio digna, investigasse, perhibet; proptereaque Carolus hic quidem conceptum; sed natum Ingelheimii fuisse, loco, qui altero a Moguntia lapide abest, sententiam fert, ut medicus.

§. 5. Pendeat itaque a regno hoc Germano - Francorum cum reliqua Gallia LOTHARINGIA quoque, donec an. 843. in testatissima illa diuisione a (1) Gallia æque ac Germania avellere tur. Amplissimum enim hoc sub Carolo M. regnum tres eius nepotes, filii Ludovici Pii regis, diuisione inter se facta (m), his tandem limitibus distinxere (n). *Primogenitus* LOTHARIUS ad imperii Romani fastigium, mortuo parente Ludouico, euectus est, & omne, quod

quod intra Rhenum & Scaldim, Mosam Rhodanumque interiacet, ab oceano Germanico in Italiam usque obtinuit: *secundo genitus* LVDOVICVS totam inde a Rheno protensam Germaniam, cum urbibus quibusdam trans Rhenum sitis, reportavit: *minimo* demum nato CAROLO pleraque Galliae veteris a Scaldi, Mosa, Rhodano ad Pyrenaeos Hispaniae montes prorogatae tribuerunt. Tria inde regna, & limitibus distincta & nominibus, (o) orta fuere; *Lotharingia, Germania, Galliaque*. Lucem rei huic tabula dabit, hic describenda:

CAROLUS MAGNUS.

n. 742. coron. Imp. 801. mort. 814.

LVDOVICVS PIVS

n. 748. mort. 840.

Huius filii in diuisione ita tandem conuenerunt

LOTHARIVS
IMP. ROM. fit.
monachus m. 855.

LVDOVICVS II.
R. GERMAN.
m. 876.

CAROLVS Calvus
R. GALLIÆ
m. 877.

LVDOV. LOTHAR.
Imp. I. Dux LO-
TAL. m. THARIN-
875. sine GLÆ. mort.
prole ma- 869. sine
scula. prois legi-
tima.

CAROLO. LVDOV. III.
mannus R. Rex FRANÇ.
BOIOR. m. 884.

CAROLVS
Crassus R.
FRANÇ. &
Imp. m.
888.

LVDOVICVS BALBVS
R. Gallie m. 879.

ARNVLPHVS
Imp. 888.
m. 899.

LVDO- CAROLO- CAROLVS simpl.
VICVS mannus n. 880. coron. R.
Ilegitimi. Gall. 892. m.
m. 884. m. 885. 926.

LVDOVICVS Trans-
ma- nus coron. R.
Gall. 836. m. 954

LVDOVICVS V.
R. Germ. m. 912.
defuisse credebatur stirps
Carolina in Germania.

LOTHARIVS m.
986.

LVDOVICVS Ignauus
m. 987. ultimus Rex
e stirpe Caroling.
Inde enim Hugo Cap.
septra arripuit.

(l) Describunt hanc divisionem NITHARDUS, Annales METEN-
SES, BERTINIANI, PITHOEANI, FULDENSES, quorsum etiam
THEGANUM ADELMUM & scriptorem vitæ LUDOVICI pii A-
nonymum iuvabit legisse.

(m) Sæpius antea, florente etiam Merovingorum stirpe, inter
regii sanguinis Principes scissum Francici regni corpus di-
vilumque est. Sed *triplex* fere regna dispartendi ratio.
quando illa vel *administratione* vel *nomine* tituloque vel ita
tandem in partes dividuntur, ut omni *invicem respectu* subla-
to, tot regna regesque iuribus ac legibus separata sint, quot
dividentibus placuit constituere portiones. Præterimus
nos eam ob causam factas antea divisiones, *partim* quod
primi tantum ac secundi generis fuerint; *partim* quod eas
tempus ac mors correxerint: *partim* etiam, quod ultima
haec divisio cæteras omnes irritas fecerit sustuleritque. Ut
adeo nostram causam nihil iuvare queant.

(n) Magni constitit hæc divisio, sæpius dimicatum, donec in
has condiciones conventum est. Diviserat indulgens pa-
ter Ludovicus, vivus atque vegetus, filiis amplissimum, quod
a parente CAROLO M. acceperat, regnum; sed portionum,
quas fecerat *inaequalitas*, invidiam inter fratres, mox bella
praeliaque excitavit. Duraverunt totos XX. annos turbæ
ac contentiones fratrum, quorum unus de servanda, cete-
ri de ampliandis portionibus, a patre tributis, armis præ-
liisque laborarunt. Sæpe pacta inita, sed sæpius quoque
rescissa sunt; termini identidem positi; sed toties violati;
quoties cuiusque aut libido iusserat aut permiserant vires.
Extinguebatur an. 840. in hac fere calamitate parens Lu-
dovicus, sed filiorum contraria tum studia recrudescabant.
Natu enim primogenitus LOTHARIUS dum imperare mino-
ribus natu & terminos regni proferre vult; utrumque fra-
trem LUDOVICUM & CAROLUM, istum in Germania; hunc
in Gallia summam rerum ex consilio & voluntate patris te-
nentes, imprudenti consilio, uno tempore in una etiam
causa, offendit. Qui igitur singulis maior potentia esse po-
terat;

pl.
R.
Frans.
R.
954
S m.
anabul
Rox
ing.
Cap.
iii.

erat: utroque armis nunc atque viribus factus inferior. In praelio enim FONTANETANO (Burgundiae urbs est Fontanoiium) a coniuncto fratrum exercitu ad internecionem fere caesus est, An. 841. Nihil victo restabat, quam, concedendo fratrum postulatis, pacem rogare. Ponuntur itaque ex illo tempore arma, sed tertio demum anno post 843. mense sextili res *omnis VIRODUNI* iis conditionibus conficitur, quas in ipso contextu expressimus. Ut tamen unum ex fontibus aperiamus, Annalium BERTINIANORUM conditorem huc transcribemus: *Carolus, is inquit, ad conditum fratribus obvians, penes Virodunum coniungitur, ubi distributis portionibus HLUDOVICUS ultra Rbenum omnia, citra Rbenum vero Nemeturum (Spiram) Vangionum (Woernatiam) & Moguntiam civitates pagosque sortitus est. (habes limites tum positos Germaniae:)* *LOTHARIUS inter Rbenum & Scaldim in mare decurrentem & rursus per Cameracensem, Hainaum, Loënssem, Castritium, & eos Comitatus, qui Mosae citra contigui habentur usque ad Ararim, Rhodano insipientem & per defluxum Rhodani in mare cum Comitatus similiter sibi utrinque adhaerentibus* (hic portionem Lotharii, Franciae, ut dicebatur, mediae, accipe) *Caetera usque ad Hispaniam CAROLO cesserunt* (atque his Galliae demum terminos agnosce) *Lege etiam hanc in rem METENSES, PITHOENOS, FULDENSES Annales supra citatos, NITHARDUM praeterea L. III. & IV. praelii huius ^{ad Lotharum} & insensitatae pacificationis adiutorem; quibus addi REGINO Prumiensis possunt & Sigebertus GEMBLACENSIS. Cui tamen hi Autores ad manus non sunt; illi inter recentiores COXRINGIUM, de finibus imperii, OBRECHTUM in prodromo Alsatiae, CULPISIUM ad Monzambanum, & SCHURZFLISCHTUM diff. de regno Austrasiae, adeant, qui ex instituto hae pertractarunt.*

- (o) Uno tamen Franciae nomine tria haec iuribus & legibus separata regna, diu continebantur, ita ut *Gallia* Francia occidentalis; *Germania* orientalis & *Lotharii* portio Francia media, sub qua tum noster ducatus Lotharingiae fuit, audiverent;

dirent; donec, iis nominibus extinctis, hæc fere sola remanerent.

§. 6. Seiuncta igitur ex hoc tempore a Germania aequè ac Gallia Lotharingia fuit & portio facta imperii Romani, cui Lotharium primo-genitum praefectum esse, diximus. Vt vero ab eodem rursus auelleretur, idem fecerat Lotharius. Hic enim regnum, quod solus moderabatur, *fr. an. 855.* quo purpuram cum monachi cucullo permutauit, *ita distribuit;* PRIMOGENITO LUDOVICO Italia, tantam & Burgundia cum titulo Imperatoris obveniret; ALTERI, LOTHARIO poster hic *Lotharingiae ducatus* (p) im- pertiretur. Atque inde sui iuris facta est LOTHARINGIA, & a reliquis regni francici partibus eadem ratione dis- iuncta, novum ac separatum regnum constituere coepit. Inhauerat mox

C

his

his Lotharii iunioris provinciis Carolus Calvus, Gallus; sed restinxit aliquantum cupiditatem Ludovicus Germanicus, cuius fidei atque tutelae se certis conditionibus dederat Lotharius (q). Vacuefacto autem morte Lotharii an. 869. regno Lotharingiae, tum demum illud certiori iam spe, devoraverant Galli; quamvis mortui frater Ludovicus imp. adhuc in vivis esset, proximus legitimusque heres. Qui vero Galli impetum cum reprimere nequiret, Lotharingiae hereditatem consequendi vere abiicit spem. Inde Ludovicus Germanicus, ut propior, Gallo minimum, heres Lotharingiae occupandae nihil neglexit; quam tandem cum fratre Carolo Calvo transactione *Procaaspida-na* (r) An. 870. ita partitus est; ut ipsi Cismosana obvenirent; reliqua Galliae

Galliae regi cederentur(s). Atque hic demum felicissimus annus fuit, albo Germaniae nostrae calculo notandus, quo ultra Rhenum ad Mosam & Scaldim usque proferre fines regni Germanici ita licuit, ut perpetuo exinde Lotharingiae ducatus Germaniae nostrae innecteretur.

(p) Tres quidem filios habuit Lotharius. (1.) Ludovicum nempe 2.) Lotharium & 3.) Carolum, tripartita etiam eius fuit divisio. Isti *Longobardiam, Italiamque* cum titulo imperatoris addixit; illi *Lotharingiam* assignavit; huic *Provinciam* tradidit *Burgundiamque*. Cum vero minimus natus an. 863. moreretur: fratres duo superstites ditiones eius aequis fere portionibus, ut par erat, inter se diviserunt. Nova itaque accessione *aucla est Lotharingia*, longe angustioribus hodie limitibus circumscripta: quae enim huius regni Gallo in divisione obvenerunt; illa Galliae regno & nomine & iuribus innexa sunt, pristinumque Lotharingiae titulum exiverunt.

(q) Ita enim verba Conditoris Annal. BERTINIAN. cum Illustriss. OBRFCHTO Vol. I. c. 6. p. 57. *prodr. Rev. Alsat.* interpretamur.

(r) Inter Heristallium & Marfnam in pago Leodicensi (AIMOR- nus L.V. c.25.) ad Mosam si, non procul a municipio Traiecto (Maltricht.) in finibus Tungrorum. Alii etiam actum in PROCASPIDE; AQUISGRANI demum pridie nonas Martias 870. transactum esse, probant ut summus, in hoc studiorum genere, vir SCHURZELFISCHUS *diff. Regn. Austrasiae*, §. 11. & 18.

(s) Habemus tabulas solennis huius atque iuratae pacationis ubi & termini Germaniam inter Galliamque ponuntur & singulae urbes, Abbatiae, Comitatus pagique nominantur quae vel Ludovico Germ. vel huius fratri Carolo Gallo de veteri tum Lotharingia obtigere. Extant illae in Annal. BERTINIAN ad an. 870. AMMONO L. V. c. 27. Ex MStis Codd. emendarunt eas P. PITHOEVS p. 488. CHESNUS tom. II. p. 273. GOLDASTUS in Constit. imp. Steph. BALUZIVS tom. II. capit. tul. Franc. tit. 43. p. 222. protulit etiam illustriss. OBRICIVS I. c. Vol. I. c. 6. p. 66. Cum vero non cuius vis sit loca, ibi, pristinis eius seculi temporibus citata, intelligere: utilissimam operam Aub. MIRAEVS praestitit, qui dum in Codice piar. donation. eadem ederet, vetera nomina vocabulis recentioribus commutavit: ex quo CONRINGIVS L. I. de finib. imp. cap. 7. & excellentis doctrinae VIR SCHILTERVS nuperrime tom. I. iur. publ. c. VIII. p. 64. repetierunt, ut adeo toties descriptam huc apponere, opus non sit. Id monuisse sufficit, Germaniae terminum non Rhenum, ut haecenus, sed Mosam ac Scaldim factum, ipsamque Lotharingiam hac ratione Germaniae accessisse.

§. 7. Moeruit factae divisioni Gal-
lus, qui, quod Germanos Lotharin-
giae hereditate fraudare atque exclu-
dere nequiverit, acerbe tulit utrum-
que. Inde, mortuo an. 876. Ludovi-
co germanico, pacta *Procaaspidana* sive
Aquisgranensia fregit atque ex fratre
nepotibus litem de Lotharingia mo-
vit, bellumque intulit (t). Quod in-
iustitiae

iustitiae genus monachi, istorum temporum scriptores, non solum execraverunt omnes (u); sed etiam, in fugam acti caesique galli, foedifragii poenas merito dederunt. Imo extincto deinde an. 877. Carolo Calvo, Gallo; eius filius Ludovicus Balbus pacta PROCASPIDANA non solum rata habuit; sed transactione FVRONENSI 879. denuo illa confirmavit (x). Ut adeo nouo iure integra Lotharingia Germaniae affereretur.

(t) Se cum fratre non cum nepotibus pepigisse, assererat Gallus, inquit REGINO ad an. 876.

(u) Detestantur hoc Caroli Galli foedifragium, dum describunt Annales BERTINIANI, REGINO, SIGEBERTUS Gemblac. ad h. an.

(x) Conventionem hanc FVRONENSEM exhibet Steph. BALYZIUS tom. II. capitul. Franc. R. Ludov. II. T. III. p. 278. GOLTZDASZUS tom. III. Const. imp. cuius initium summam statim rerum ita declarat: *sicut inter patrem meum Carolum & patrem vestrum HLIDOVICUM regnum Lotharii divisum fuit: volumus ut ita consistat, & si aliquis nostrorum fidelium de regno patris sui ex hoc aliquid usurpatur; in isto nostro illud dimittat.* Caeterum Furon, vulgo Furon, municipium est, quod ab Aquisgrano parum distat. vid. Hadr. VALESII Notit. Gall. P. m. 212.

* (22) *

§. 8. Qui igitur ab an. 879. Furo-
NENSI pacificatione Germaniae Re-
ges erant, illi eodem iure imperabant
Lotharingiae, arctissimo iam nexu
cum Germanico regno coniunctae.
Quoniam vero eidem praeesse si-
mul Germanici regni amplitudo pro-
hibuerat: per praefectos (y) Lo-
tharingiam administrarunt. Qui
cum ducis titulo a Regibus nostris
augerentur; ducatus inde nomen
Lotharingiae venit, a prisco regni ti-
tulo scriptoribus plerisque desvefa-
ctis (z). Quamvis vero stabilior ali-
quantum reliquis Germaniae nostrae
regibus Lotharingiae fuerit possessio:
quo minus tamen diuturna esset;
nimia Gallorum, eandem devorandi
fecit cupiditas. CAROLUS enim *im-*
plex, tum rex eorum, an. 912. ab exces-
su Ludovici, Carolingorum in Ger-
mania

* (23) *

mania ultimi, coepit occupavitque
Lotharingiam praetextu sive here-
ditatis sive electionis vanissimo (aa).
Non ulcisci poterat inuadentis perfidi-
am Ludovici in Germania succes-
sor Cunradus (bb): sed huic a Ger-
maniae proceribus suffectus Henri-
cus, Saxo, vindicavit amissa, Lotha-
ringiamque Germaniae suae restituit
non solum: verum etiam fraudem
Germanis, toties Lotharingiae causa
factam, eierandi deinceps, inuafores
Gallos, pactionibus BONNENSIBUS,
an. 921. adegit, obligavitque (cc).
Quem animum, Lotharingiam Ger-
maniae retinendi, adeo non muta-
runt Otto M. (dd) alter (ee) ac ter-
tius (ff): ut potius illos & defendis-
se provinciam hanc strenue & posside-
disse Gallosque, hostes, intra termi-
num

num sui tantum regni retinuisse, sciamus.

- (y) Hi ex arbitrio Regum Germanorum electi sunt : prout quisque & moribus & vita virtuteque illis se approbavit. Nonnunquam etiam agnatorum aut cognatorum rationem habuerunt, nam & hos saepius Reges Germanicos Lotharingiae scimus prae fecisse. Nullo tamen feudali tum nexu ; sed munere atque dignitate cum parentis discessu denuo extingvenda ; uti ceteras Germaniae provincias ; ita Lotharingiam quoque duces administrarunt.
- (z) Tempus quo pristinum regni titulum cum nomine Ducatus commutaverit Lotharingia, definire non ausim. Nam Ottonem I. Imp. se adhucdum *Regem Lothariensem & Francigenum* scripsisse ex A. MIRAEO atque CONRING. de fin. imp. L. I. o. 6. §. p. 29. notum est.
- (aa) In hoc cardine iuris Gallorum non in Lotharingiam tantum, sed ipsam Germaniam quoque maximum potissimumque argumentum vertitur. Quo enim utrinque in hac causa nos vinciant, hoc dilemmate impetunt : *Mortuo Ludovico R. Germ. e Carolina stirpe ultimo, Lotharingia aut sui electio iuris facta ; aut iure hereditario ad proximum agnatum devoluta : si hoc, ad Carolum Gallum recidet Lotharingia, tanquam unica superstitem proximum agnatum ; si istud, tum electio attendenda Lotharingorum, ad quos, principe eorum sine herede mortuo, summa rerum dicenda est revenisse : atque ita denuo sua iura constabunt Galliae Regi Carolo, quem a nullis Lotharingiae proceribus electum esse, probare annuntiant.* Ita fere pro suis DAV. BLONDELLUS plen. assert. Geneal. Franc. p. m. 263. seqq. Iac. SIRMONDUS in not. ad Capitul. Reg. Fr. tom. II. p. 815. edit. Baluz. qui confidenti nimis animo addit : *eo tempore Ludovico ultimo Franciae stirpis in Germania Rege sine liberis defuncto, Carola eius legitimo heredi iure licuit non regnum modo Lotharii, sed Germaniam quoque ipsam, si par in armis fuisset, repetere.* Discussionem sane requirunt, non contemptum merent-

merentur haec doctissimorum scriptorum in Germaniam nostram postulata. Equidem evitantur obiecti scopuli facilius quam eliduntur: nos tamen operam utrinque navabimus. Principio (α) in dilemmate obiecto limam Logicorum desideramus: tertio quippe in medium producto, ex utraque parte id corruet. Potius enim sic sentio: Lotharingiam tum temporis neque *sui iuris*, neque *alicuius hereditatem* factam esse; quoniam, bello toties vindicata & requisita, tanti constitit Germaniae nostrae, ut non hereditate personis Carolingorum, sed armorum iustitia *ipsi Germanico* regno arctissimo nexu adiuncta esse, censeri possit ac debeat. Atque adeo hoc ipso, quo Germaniae proceres Cunradum sibi regem adsciverunt; iidem quoque, nullo statuum Lotharingiae ob allegatam modo causam suffragio adhibito, Lotharingiae, ut provinciae suae, praeficere eum potuerunt. Quod idem ius Galliae regi regia etiam stirpe extincta, daremus, si iure belli nunc Navarrae regno potiretur.

- (α) Alteram dilemmatis partem dum inficiamur cum H. Grotio L. II. de I. B. p. c. 9. §. 3. & scriptoribus Gallis plerisque; Germaniam & ab impetu Sirmondi atque asecularum vindicamus, & sua Germaniae in Lotharingiam iura facta tectaque, ex hac minimum parte esse, aptum facimus.
- (γ) Quid? quod maiores longe causas habuerint Germaniae tum proceres, praetereundi in electione Carolum simplicem quam postea iidem Galli, rationes allegarunt, electo Hugone Capeto, Ludovici V. Gall. R. agnatos a Regni successione an. 987. excludendi conf. Illustr. OBRECHTUS Prodrum. Alsat. c. VII. p. 103.
- (δ) Si primam quoque oppositi argumenti partem, iam equidem superius destructam, repetere atque ad hominem, quod dicitur, respondere velimus, gratis interim largiamur BLONDELLO, Lotharingiam tum *sui iuris* factam, Carolum simplicem sibi principem elegisse: facile tamen ad probandum tunc erit; hoc etiam si factum sit,

non sine perituri tamen crimine fieri potuisse; nisi electionibus ita ludendum quis dixerit; ut cui hoc anno fidem dedi perpetuam, eidem, absque idonea causa, nuncium mittere post atque alii me addicere queam. Nam gloriatur in publ. diplomatis (quorum duo Christ. Browerus l. IX. Ann. Trevir. §. 62. p. 446. & §. 70. p. 448. exhibet) Carolus simplex, se Lotharingiam demum an. 917. indeptum esse: cum eosdem iam Lotharingiae proceres in electionem Cunradi Germ. R. ann. 913. consensisse legamus, testibus LUITFRANDO L. II. c. 7. Sigeb. GEMBLAC. ad an. 814. aliisque; ut divisa eligentium tum vota fuisset, taceam, loquente hac in re saepius laudato OBRECHTO c. VII. p. 112. sed haec in subsidium ad aliorum magis mentem dixerō; cum e primo potius responso heretam mihi ac meis Germanis pollicear.

(bb) Misere tum bellis Hunnicis afflicta & deperdita Germania; plerisque etiam Germaniae principibus privatae magis avaritiae atque ambitionis, quam salutis publicae studiofis. Non tamen amittendi Lotharingiam, sed vindicandi animam Cunradum regem habuisse, suscepta eius causa in Lotharingiam expedito clarum facit in Chronic. *Monast. S. Gall.* an. 912. conservata atque descripta ap. CHESNEUM tom. III. scriptor. Franc. pag. 470.

(cc) Pacti alicuius inter Henricum Germ. & Carolum Gall. Regem in castello ad Rhenum sito, BONNAE an. 926. inito, formulam exhibet Steph. BALUZ. tom. II. Capitul. Franc. t. III. p. 299. unde etiam SCHILTERUS descripsit T. II. iur. publ. §. 4. 9. p. 76. Cum vero eadem amicitiae tantum, inter utrumque tum Regem firmatae, mentionem faciat; aut deortatam & mutilam esse oportet, aut profus aliam. A pertis enim verbis SIGEBERTUS ad an. 923. *Reges Henricus & Carolus apud Bunnam confederantur, Carolusque reddidit Henrico Regi Regnum Lotharingiae, Episcopis & Comitibus iure in rando rem confirmandis. Ubi Carolus (addit Reginonis, Continuator ad h. an.) nunquam sibi amplius Lothariente regnum usurpaturum promisit. Paria habet Otto etiam*
FRISINGO

FRISING. L.II. Chronici c. 18. Quae testimonia qua ingenitate Dav. BLONDELLUS vellicare atque evertere audeat in aff. Geneal. Franc. pag. 263. iam olim iudicarunt sinceri antiquitatis aestimatores. Nobis circa hanc rem, lectis CONRING. de Fin. Imp. lib. I. c. 6. p. 20. OBRECHTI c. 7. Alfat. pag. 18. SCHURZFLEISCH. dissert. de Austrass. c. II. §. ult. aliorum conciliatricibus sententiis ita videtur: formulam, superius ex capitularibus citatam, aliquot annis post nostrum hunc super renunciatione Galli in Lotharingiam institutum conventum, confirmandi magis conditiones, pridem utrumque Regem inter initas; quam denuo asserendi & conciliandi easdem natam atque conscriptam esse. Extat enim in formula Annus 926. cum de Lotharingia inter Henricum & Carolum reges an. 921. iam convenisse auctores habeamus.

(dd) Ottonem M. Lotharingiam & tenuisse & contra Ludovicum transmarinum defendisse atque per fratrem Henricum quoque administrasse, auctores sunt FRODOARDUS ad an. 939. & 942. OTTO FRISINGO. L. VI. c. 19. LUITERANDUS L. IV. c. 8. SIGEBERTUS ad an. 938. WITEKINDUS aliique.

(ee) Hic idem Otto Lotharium Gallum, cum pacta sanctissime conventa rumpere denuo vellet, ita in ordinem redegit, ut, dato sacramento (verba SIGEBERTI sunt ad an. 980) Lotharingiam Lotharius abiuraret. conf. DITHMARUS L. III. Chron.

(ff) Eund. pactis stare cum parente initis, & admonuisse Gallos, & adegisse NANGIUS & SIGEBERTHUS auctores sunt ad an. 985.

§. 9. Neque segniores se aduersus Carpetingos Gallorum reges (gg) imperatores nostri in tuendis & asserendis Germaniae finibus praestiterunt. Inter

ter quos Henricum II. nunc laudasse
sufficiat. Hic enim Galliae regem
Robertum impulit, ut eieraret de-
nuo Lotharingiam atque animum de-
non repetenda eadem, pactis publi-
cis declararet (hh). Nihil ab hoc tem-
pore ex veteri historia pro asserenda
sibi Lotharingia, opponere neque
Germaniae, neque ipsis Lotharingiae
ducibus, nexu feudali Germaniae
semper addictis, queunt (ii) Galli.
Itaque filum huc usque pertexuisse,
nostro sufficit instituto. Cum stem-
mata Ducum Lotharingiae passim a-
pud auctores extent (kk).

(gg) Gallos Lotharingiae occupandae animum neque tum de-
posuisse, mirum est; cum Carolinorum an. 987. stirps re-
gere apud ipsos non minus, ac olim in Germania, desisset.
Equidem a prudentioribus Gallis ipsis vanitatis arguuntur
CASSANUS, AROYUS, AUBERIUS, PUTEANUS, atque impuden-
tiores harum praetensionum patroni alii; qui vel heredi-
tate vel iure quodam regni, quod Galliae, extincta in Ger-
mania an. 912. Carolinorum stirpe, in omnes Germaniae pro-
vincias obvenerit, ad ipsos etiam Capetingos ita transla-
tum esse, scriptitant, ut & postulare & vindicare idem, mo-
do oc-

do occasio non desit, hodieque etiam possint. His autem ita respondemus; (I.) *ius hereditarium, quod Capeto affingunt, puerilem errorem esse, cum a proceribus, legitimis heredibus neglectis, Hugonem electum fuisse, cuius constat. Deinde (II.) si quid regno acquisitum relictumque fuit, id non Galliae, sed Germaniae ut regno potiori deberi, supra altero ac tertio § §. monuimus. Post (III.) toties non a regibus solum, sed ipsis quoque Galliae statibus eieratas provincias revocare velle, gentium iuribus adversatur, & æque absurdum est, ac si imperator noster hodieque sibi ius in Hispaniam, Angliam, ceteraque regna postulare, ex ea ratione vellet, quod olim imperio Romano illa fuerint subiecta: quamvis æquiori id forte ratione fieri posset, cum, toties ista imperatores Romanos eierasse, nullibi extet. Alia Gallorum argumenta & BLONDELLI maxime destruxit OBRBCHT Vol. I. cap. VII. p. 141. l. c.*

(hh) vid. SIGEBERTUS ad an. 1023. quod argumentum latius prosequitur MAIMBURG & FRANCPOLITA tr. de veteri Lotharingia.

(ii) Ast unico adhuc terriculamento confundere in iure nostro forsitan nos poterunt Galli. AN. ENIM. 1298. * ALBERTVM IMP. PHILIPPO GALLIAE REGI LOTHARINGIAM CONCESSISSE, TERMINIS GERMANIAE NOSTRAE RVRSVS AD RHENVM POSITIS CONTRACTISQVE volunt. Ita magnò conatù ex Wilh. de NANGIACO Monacho ad S. Dionys. his fere Principibus coaevo, VIGNERIUS, SANMARTHANI & caeteri. Verum diluit fallaciam homonymiae uir summus Petr. PUTEANUS lib. de Iure Reg. p. 455. cuius etiam verba huc transcribemus; *Domini, inquit, Sanmarthani cessionem regni Arelatensis referre volunt ad tempora Philippi pulchri, quod non reperitur in Archivo regio; Extat quidem in illo informatio de an. 1299. (cui simile quid vir in omni doctrinae genere summus LEIBNIZIUS exhibet. P. I. Iur. Gent. §. 23. p. 48.) quod tempore Philippi pulchri R. & Alberti Imp. communi consensu ultra Mosam fluu. tendendo versus imperium termini fuerint statuti e*

cupro ad separandum regnum ab Imperio. Non quomodo Domini Samaritani dicunt, quod limites fuerint extensi ad RHENUM FLUV. qui antea non nisi ad Mosam usque pertigissent, quod in dicta informatione non reperitur. Sunt autem plures alii ipsi quoque decepti, eo quod termini, qui statui sunt, erant e cupro iuxta testium depositionem, qui appellati sunt termini AENI atque hinc per corruptelam. Habes Sophisma, termini RHENI. Ut adeo alia ex CHIFLETIO aut CONRINGIO hic effugia petere, opus non sit.

(kk) Potissimus hic Scriptor est: Franc. de ROSIER cuius Tom. VII. *Stemmat. Lotharing. & Barri Ducum* prodierunt Paris. 1780. fol. de quo tamen acerbe iudicat THUANUS L. VII. p. 627. de an. 1583. qui & ordinem & fidem in ipso desiderat; quod posterius ANNAL. TREVIRENSIUM conditores tom. I. L. VII. exemplis probant. Meo etiam iudicio, multo commisit auctor, quae scribere debuerat; multa vero scripsit, quae satius erat omittere, cum historiae nexum turbent, ad res autem Lotharingicas prorsus nihil conferant. VIGNIERII *La Veritable Origine des tres illustres maison d'Alsace, de Lorraine, d'Autriche, de Bade*, Parisius prostat, 1649. impressa. Qui liber cum rarius reperitur, gratias IMHOFIO debemus, qui stemma in *Geneal. Franc.* p. 79. exhibet.

§. 10. Constat ex haecenus dictis Lotharingiam omnem in eaque ducatum iuris fuisse Germanici. Ex quo cognitum simul apertumque, duces Lotharingiae nexu feudali regibus nostris addictos subiectosque fuisse. Arctior tamen hic nexus, florentibus Imperii nostri rebus, in prin-

cipio fuit (mm), laxior paulo liberiorque est factus, cum Germania, intestinis bellis exhausta, quotidie fere decresceret. Quo factum, ut subtraherent se obsequio Germanorum, clandestinis primum consiliis, mox libertatem apertius profiteri inciperent duces Lotharingiae: usque dum eandem an. 1542, Germaniae extorserunt (nn).

(mm) Non poenitebit, quod ex investitura e literis quibus Alfonso, Hispanus, qua electus Rom. Rex, Fridericum Lotharingiae Ducem an. 1258. investivit ex illust. LEIBNIZII *Cod. iuris Gent. p. 18.* huc apponere: *attendentes, ibi inquit, Rex Rom. servitia delata Aulæ nostrae tam praedecessoribus nostris, quam nobis facta, & facienda, te, dicto Duce & Comite * flexis genibus ante pedes Maiestatis nostrae existente, investimus, te in signum quinque dignitatum, quas in feudum ab imperio tenere debes, & quae sequuntur deinceps.*

(nn) ANTONIUS enim Lotharingiae tum dux pluribus provinciis praeter Lotharingiae Ducatum auctus; confidentia etiam, quam in Galliae regem, constantem tum Hispanorum aemulum, reponere poterat; *status imperii*, qui Norimbergae cum Rege Romanorum Ferdinando I. tum conveniant, eo adduxit: *ut iuribus atque legibus Germanicis conventu hoc Norimbergensi an. 1542. d. 26. Aug. eximeretur.* Literas ipsas, Regis R. & Electorum signis munitas, suppeditant, invernacula LIMNAEUS *Lib. V. c. II.* & emendatius paulo PASTORIUS *Part. V. Flor. Europ. §. 45. pag. 61.* in Latinum trans-

transtulit CONRINGIUS lib. II. de fin. imp. c. 26. §. 13. Gallie redditas cum confirmatione ipsius Imperatoris Caroli V. aliisque huc facientibus, exhibet Frederic. LEONARDI *Recueil des Arrests des Chambres*, p. m. 237. edit. nuper. Parisi 1693. 4t. Quamvis vero dura admodum diplomatis verba sint, atque iuri Germanico, quod etiam, antequam eo liberaretur, agnoscere noluerat Antonius, non parum aduersa: tamen Fr. THOUVENII, qui duci Lotharingiae a consiliis fuit, benignior ac mollior pro Germania interpretatio; atque post hoc tempus investitura ab Imperatoribus nostris Lotharingiae Duci pupillo Carolo per tutores petita, atque accepta prohibent; quin omni prorsus Germaniae nexu solutam, his pactis, Lotharingiam esse, asseramus. Quid? quod prudentioribus non ignotum sit; quare Lotharingiae nunc duces adeo modesti consecuta libertatis interpretes sint: ut Germaniae scriptoribus omnem ipsis ab imperio nostro exemptionem tribuentibus, nullam prorsus gratiam habeant. Nunc enim columbas inuitari, optimum forte consilium est. Quae tum maxime execrare libertatem, atque in columbarium se recipere dicunt; cum in libero volatu accipitris rapacitatem vident imminere. Subscribo itaque sententiae CHIFLETII cap. X. *Comment. Lothar. & cap. VIII. Lotharingiae Masculinae* atque CONRINGII *Lib. II. d. F. J. c. 27. §. 15. seqq.* qui concessam hanc libertatem ita explicant, ut Germaniae tamen suum in Lotharingiam ius constet hodieque. Anno MDXCXVII. cum Hagae me colloquio suo dignaretur Lotharicus legatus, Canon nomine, vir septuagenario proximus, post aliam etiam hoc mihi narrauit de Carolo IV. duce Lotharingiae. Quod olim ipse consilia fouerit, redeundi ad German. Imperium. Dummodo locum in comitiis acciperet, gente sua non indignum. Sed Austriacam domum non vidisse exitum huius difficultatis. Nam in ordine principum collegas in A. B. descriptos esse, ad quem tamen dux Lotharingiae potissimum adspiraverat, iure quodam, ut ipse credo, post liminii. In principum collegio, illos loco cessu-

cessuros esse, qui oriundi sint ex gente electorali. Neutrubi igitur viam patere, qua Lotharingiae dux recipi posset in consortio ordinum imperii. Quapropter optima consilia successu fuisse destituta.

CAP. II.

De

Recentissimis Gallorum in Lotharingiam postulatis.

- 1. Quis Galliae regis praetextus fuerit, A. 1634. & saepius deinceps Lotharingiam occupandi?
- 2. Qui A. 1659. in pace demum Pyrenaea restituere ducatum promiserit Gall. Rex? An princeps e carcere tum emissus concesserit Gallis consulto Lotharingiam.
- 3. An renunciatio in Lotharingiam, inuitis successoribus facta, obliget iure eisdem? Quare hi oblatam sibi A. 1679. in pace Neomag. a Gall. R. Lotharingiam recipere noluerint?
- 4. Quid circa obiectatam duci fecloniam, ducatus factam cessionem, ceteraque Gallo respondere & Germania possit, & supersites hodieque Lotharingiae in Germania successores.

§. I.

PRIMO itaque iuris, a Galliae rege in Lotharingiae ducatum postulati, argumento destructo: alterum tamen obesse uidetur, etiam nunc discutendum. Cessionem hic urgent, Galliae regi a Lotharingiae duce factam. Res per integrum fere hoc seculum

E lum

* (34) *
lum & armis & scriptis agitata est: digna, ut a primis etiam nunc principiis a nobis repetatur. Temperauerant sibi per aliquot secula a Lotharingiae inuasione Galli(oo). Non, quod animus, sed quod occasio & vires illis deessent. Rerum enim facie mutata, pristinam, ducatum hunc deuorandi cupiditatem, huius seculi initio, in maxima ducum Lotharingiae calamitate, manifestam fecere. Desponsauerat sibi patruus Henrici, Lotharingiae ducis filiam Nicolaeam, (pp) Carolus III. an. 1621. Haec, quod repudiata esset a marito, dotem repetiit, id est, totum Lotharingiae ducatum. Denegauit reddere eundem Carolus, foeminasque a Lotharingiae successione excludi, asseruit (qq). Detulit Nicolaea causam ad Galliae regem Ludouicum. Gratissimum regi negotium. Ut quem, infor-

infortunii causa perfidiaeque exuerat
 aliquoties ducatu, eundem, auctis, iu-
 dicio Gallorum, criminibus, tandem
 eo prorsus excluderet (rr). Proderit
 interim tabulam, quam exhibemus,
 inspexisse.

CAROLVS II.

Lotharing. Dux. n. 1543. m. 1575.

HENRICVS Dux Lotharingiae
 n. 1563. m. 1624.

FRANCISCVS
 n. 1571. m. 1632.

NICOLAEA n. 1608.
 ux. CAROL. III.
 1621. repudiata,

CLAVDLA ux.
 NICOL. FRAN-
 CISC. m. 1656.

CAROLVS III.
 n. 1603. m. 1675.
 uxor.

NICOL. FRANCISCVS
 Card. ux. CLAVDLA
 m. 1670.

1. NICOLAEA,
2. BEATRIX,
 de Cussance,
3. MARIA Co-
 mitissa Asper-
 mont. Sine le-
 git. decessit.

CAROLVS IV. alias. n.
 1643. m. 1690. Uxor.
 ELEONOR MARIA.
 Ferdinandi III. imp.
 filia.

LEOP. JOSEPH. CAROLVS
 CAROLVS AGA-
 PETH. HIA-
 CINTH. n. 11. Sept.
 1679.

CAROLVS
 n. 1680.

FERDIN.
 n. 1683.

JOSEPHVS
 n. 1685.

(oo) Bellis nempe intestinis atque Anglicanis impediti, manus a Lotharingia cohibuerunt.

(pp) Mascula prole destituebatur HENRICUS Lotharingiae dux: habebat vero filias duas. Primogenitae NICOLAEAE debebatur ducatus Lotharingiae, si quidem is ad foeminas posse deuolui: nisi enim hoc, FRANCISCO HENRICO, ducis fratri, ille fuisset obuenturus. Huius filius CAROLUS III, cui pater ius suum vivus concefferat, ne, disputando de iure patris in Lotharingiam, Henrico patruo se exosum redderet, eius filiam Nicolaeam, ducatus magis, quam virginis causa, in matrimonium duxit. Consultius fore arbitratus; si, occupato iam ducatu, de iure possessionis tum demum disputare inciperet: an suo, an vero uxoris nomine, eum possideret.

(qq) Acriter tum disputatum est, an Masculina esset Lotharingia; an vero ad foeminas quoque posse deuolui? illud pro Carolo III. J. Jac. CHIFLETIUS probauit, qui Lotharingiam masculinam an. 1648. in lucem protulit: hoc vero plures Gallorum, ad defendendam destitutae principis causam, scriptis publicis asseruerunt. Gabr. Baribol. GRAMONDUS Lib. XV. p. m. 670. & Anonymus, simili scripto pro Lotharingia faeminina in medium producto an. 1640. Quos duos cum refutasset CHIFLETIUS, argumenta eius discutere annisus est Dav. BLONDELLUS in Praef. Apol. Lib. XX. & Geneal. Franc. plen. Assert. p. 260. seqq. Masculinitatem ducatus tribus tutus est fundamentis CHIFLETIUS l. c. 1) Salica lege 2) statuto imperii 3) iure gentilitio & familiari. Quae, quomodo aduersa pars declinare laborauerit, exemplis in contrarium productis, prolixiora sunt, quam a nobis hic repeti possint.

(rr) Exemplum infelicissimi Principis apud omnem posteritatem esse poterit CAROLUS III. Multi ingenium eius incusant, quod leuitatis arguunt inconstantiaeque; sed, dum in causam mali originemque non, ut par est, inquirunt; neque quid perpetua fortunae aduersitas, quid calamitates, per omnem vitam continuatae, in animis mortalium possint, pensi habent: in seuitiam atque rapacitatem Gallorum benigni-

nigriores; iniquiores in afflictissimi quondam principis manes esse uidentur. Egerant tragoediam in Lotharinga per dimidium seculum & amplius duo Galliarum reges. Potior persona erat, ad omne deinde genus calamitatis deiectus CAROLUS: ad quam, ne quid mali deesset, etiam in illorum offensam incurrit, qui ei praefidio esse pollicebantur auxilioque. Per capita ibo, ne materia nimium excrescat. Dum capefferet *an. 1624. Lotharingiae ducatum* CAROLUS, imperator, Galliarumque rex, bello impliciti fuerant. Non parum utriusque tum intererat; quorsum noster se verteret dux, cuius regiones inter utrumque interiacebant. Gallus itaque nostrum in Austriacorum partes inclinare praesentens (FREIBERG Germ. perturb. P. IV. p. 31.) an. 1631. quod etiam mortem Caroli ducis matri fertur attulisse (THEATR. EUROP. Tom. I. p. 1046.) imparatum armis minisq; adortus est; quem etiam tractatibus in oppido Vico, quod a Marsallo, Lotharingiae urbe parum distat, *an. 1631. mense Ian. initis*, eo adiegit, *ut non solum amicitiam Austrio Hispanorum eieraret; verum etiam in fidei pignus Marsallum oppidum regi traderet*, (Tractatus exhibent CHIFLETIUS Com. Lothar. c. XV. p. 61. Fredr. LEONARD. Tom. III. des Traites de paix.) Non sufficebat Gallo huc principem reduxisse. Cum enim statim post Jo. BAPTISTA GASTO Dux Aurelianensis, regi fratri insensus, cum duce Lotharingiae amicitiam contraheret, eum arctius adstringendi occasionem sumpsit; atque pactis LIVERDUNENSIBUS *an. 1632. d. 26. Jun.* factis, *Clermont, Stenay & Jamez urbes, praeter superius conuenta, extorsit* (FREIBERG Germ. perturb. P. IV. p. 137. THEATR. EUR. T. II. p. 576. PUFEND. lib. IV. rer. Suec. p. 61. ipsos codicillos exhibent CHIFLET. Com. Lothar. c. 10. & LEONARD. T. III. d. I. p. 10 segq.) Durior haec conditio fuit priori: sed neq; dum animum, libertatem recuperandi, deposuit dux, in cuius spem *Nanaeum metropolin munire* coepit. Quo ipso *perdidit urbem*. Rex enim prostravit ducem ea propter, & quod fratri regio nuptias meditari cum sorore *Margaretha* crederetur (THEATR. EUROP. Tom. III. p. 118.) imo etiam nondum ita

amicitiæ Austriacorum valedixisset, ne Suecos, in finibus Lotharingiæ belligerantes, in successibus impediret, (THEATR. EUROP. Tom. III. p. 86. PUFENDORF. *Rev. Suec. l. V. p. 110.*) Non respirare a pristinis calamitatibus nostro permisit: quin porius minis atque Cameræ siue Metensis siue Parisiensis decreto, quod *Barrensem ducatum ob feudam non recognitum; atque Lotharingiam ob fidem sæpius violatam duci abiudicavit* Regique addixit *d. 30. Jul. 1633.* CONTINUATOR *Meterani l. LI. p. 266.* THEATR. EUROP. Tom. III. p. 88. PUFENDORF. *Rev. Suec. lib. V. p. 116.* in tantum terrorem impulit, ut miserimæ fortis dux Cardinalem fratrem ad regem mitteret; qui, non nisi convento, de NANCIO urbe regi tradenda atque feudo renouando *an. 1633. d. 6. Decembr. ratihabito* ad fratrem ducem, infelix nuncius, reuersus est. Tractatus suppeditant CHIFLETIUS *Comm. Lothar. c. 17. p. 68.* LEONARD. *p. 14. l. c.* THEATR. EUROP. T. III. p. 116. Taeduit exinde principem, libidini Gallorum sic perpetuo expositum uiuere: itaque *abdicato ducatu* fratrique cardinali commisso (THEATR. EUROP. Tom. III. p. 149. 165.) *an. 1634. Austriacis se prorsus addixit* atque a suo ducatu exul, in Germaniam se cum suis contulit; rerum bello tricennali gestarum, multitudine nemini ignotus. Verum id Galliae regi multum desiderata occasio fuit, *ducatum*, quem circumferat hætenus, deuorandi, SANMARTHANI T. II. lib. XXVI. p. 222. CONTIN. *Meterani l. LI. p. 263.* Strenuam exinde operam nauauit in bello tricennali pro Austrio. Hispanis contra Gallos CAROLUS, quem etiam, spe restituendæ Lotharingiæ apud se aluerant, fiducia eius *an. 1635.* in PACE PRAGENSIS confirmata *Iustus ASTERIUS de Pacif. Prag. p. 54.* Sed dum in longum hæc trahuntur, neque certiora duci subinde apparent; contra Galliae regis administer *Richelius*, dispensatione, super repudiata uxore & noua *Beatrice* inducta, a Pontifice impetranda (THEATR. EUR. Tom. III. p. 203.) aures ducis permulcet; aequissimarum etiam conditionum spe facta, ut in gratiam Galliae regis rediret, allicit sæpius: *an. 1641. relicta Germania*, non tam ad Gallos transit: quam in Galliam Parisios reuocauit. Eae enim tum *conuentiones* erant, quas proposuerunt, post

pulchre sic decepto atque captiuo ueluti, duci; ut non nisi invito potuerint extorqueri. Legitur *paçtio* haec an. 1641. apud CHIFLETIUM *Comm. Lothar. c. 19. Clientis obsequium* tum regi ducem exhibuisse, Galli triumphant. *Rob. de GRAVEL. Plenipot. Gall. Memoriale in causa Lothar. d. 25. Octobr. 1670. Comitibus oblatum quod extat Tom. V. Brachel. Con. p. 114.* & antea SANMARTHANI *T. II. Gen. Fr. XXVI. c. 6.* Ast quicquid harum paçtionum Galli Lotharingis obiiciunt; id ea ratione hi auertunt; quod illa, ad quae captiuum tum principem, mox facti poenitentia ductum, adegerint Galli, agnatos eius obligare nequaquam possunt. CHIFLETIUS *c. XI. d. l. p. 80.* Rediens ergo Parisiis Carolus conuenta non tantum detestatus est, publico eius causa scripto edito; *sed etiam ad Austrio-Hispanorum partes denuo transit.* Duo inde emolumenta sumsit Gallorum rex (I) Primo enim, nouo hoc fractae fidei praetextu, Lotharingiam ita nunc occupauit, ut in formam prouinciae redactam Galliae adnecteret. PRIOLUS *Hist. Gall. L. II. § 26. p. 61.* deinde (II) cum & an. 1644 iterum nutare inciperet Carolus LEONHARD *Tom. III p. 1.* adeo exosum Austrio-Hispanis se reddidit, ut an. 1648. pace Monasteriensis §. 4. eum excludi tandem permitterent. conf. querela ducis ap. LUNDORP. *T. VI. L. III. c. 42.* PFANN. *L. V. Hist. P. p. 642. seqq.* PUFEND. *L. XIX §. 153. p. 751.*

§. 2. Iacuerat ex hoc tempore in vinculis gallorum Lotharingia. Hanc, ea facie, ab hoste Gallo dum princeps recipere detrectat; ab amico ipso uinctus in Hispaniam abducitur an. 1654 (ss). Relucebat deinde an. 1659. in PACE PYRENAEA recipiendi amissa spes; sed cum eae pacis condiciones es-

essent, ut nihil nisi nomen libertatis
 CAROLO restaret (tt); mentis suae fe-
 re incompot factus An. 1662. aperte
 seruitutem profiteri maluit; quam,
 inani liberi principis titulo, in seculi
 opprobrium, diutius uti (uu). Dum
 vero execratur fortunam nouercan-
 tem, facti tamen eum poenitet (xx).
 Vnde novam deinceps occasionem
 captavit Gallus, infelicissimum prin-
 cipem Lotharingia an. 1670. in perpe-
 tuum spoliandi (yy) & exuendi.

(ss) Injuriarum assuetus magis; quam tolerans Carolus, aeger-
 rime, ut par erat, tulit se a *Pace Monast. 1648.* exclusum, atque
ad peculiarem cum Galliae R. pacificationem ineundam remis-
 sum esse ab Austriacis; insuper habito; quod communem
 Germaniae rem nummis, milite, maxima denique, qua po-
 terat, ope adjuuasset, PFANN. *histor. Com. L. II. §. 40. p. 210.*
 seqq. Nihil itaque reliquum erat; quam ad Galliae regis
 nuntium spiritum trahere vitamque. Illis omisis, quae con-
 tra Hassos vicinosque tentavit (THEAT. EUR. *Tom. V. XVII*)
 an. 1652. se Hispanis in Belgio, ubi degebat, suspectum rede-
 dit amicitiae, cum Gallo, in Hispanorum perniciem, con-
 denda (*Gal. GUALDUS in Histor. Pac. Pyren. 66. seqq.*) Itaque
*capitur apud Bruxellas ab Hispanis Carolus A. 1654. mox in ar-
 cem Antwerpianam truditur: hinc tandem in Hispaniam tra-*
ditus

letum navigio est evectus (PRIOLUS *L. IX. Rev. Gall. §. IX. p. 320.*
GUALDUS *d. l. p. 74. 75. seqq.* THEAT. EUR. *Tom. VII. p. 581.*
ubi ipsi codicilli exhibentur.)

(tt) Habetur causa Lotharingiae ducis instrumento PAC PYREN.
a §. 62. usque ad 74. Quod exhibet Contin. BRACHEL. *T. V. p. 63.*
Restituitur in ducatum hac pace Carolus; sed his fere ex-
ceptis: Medionico, §. 62. ducatu Barrensi §. 63. dominiis, oppi-
dis, praeposituris atque agris Stanci, Duni & Jametii atque Co-
mitatu Claremoniano §. 64. in ceteris ad ipsos codicillos le-
ctorem remittimus. Haec ipsa fere ratihabuit Carolus 1661.
tractatus exhibent LEONARD. *dans son Recueil des traites de*
paix Tom. III. CONTIN. Brachel. T. V. p. 73. conf. BREWERUS L.
III. histor. decenn. p. 296.

(uu) Ita est: Carolus Dux an. 1662. Regi Galliae Lotharingiae du-
catum prorsus concessit, ea conditione, ut ipsi certi proventus relin-
querentur; ducesque agnati in amissae hereditatis solatium spem
haberent, extincta Bourboniorum stirpe, Galliae regnum pra omni-
bus regii sanguinis Principibus aliis consequendi. Tractatus suppe-
ditant Contin. BRACHEL. *Tom. V. p. 85.* & LEONARD. *dans son*
Recueil des Traités de paix Tom. III. fin. Quare agnati regis
huic pactioni strenue se opposuissent atque contradixissent apud
PRIOLUM leguntur *L. X. §. 24. p. m. 370.*

(xx) Et frater ducis NIC. FRANCISCUS cum filio, quem habebat,
CAROLO, & ceteri agnati his pactionibus in sui detrimentum
initis offensi, una voce omnes reclamationum. Ipsum etiam pactionem
conditionis poenituit. Discedit ergo, rege insalutato
Parisiis, atque per literas, ad cancellarium scriptas, pactionem
rescindit, causam addens, se iis NB. ea nominatim conditione
subscripsisse, ut agnati, quos nunquam consensuros sciverit, ratiba-
beant, Henricus BREWERUS *Hist. decenn. l. III. c. 9. p. 297.* Qui
cum tractatibus se nunc opponant, se & voto suo solvi & irri-
tum reddi, quicquid convenisset IMHOF. *Geneal. Fam. Gall. p.*
84. & la Vie de Charles V. Duc. de Lorraine liv. 1. p. 91. seqq. Ad haec
Galliae R. ita se gessit, ne ad extrema cum principe descende-
ret. Consultius ei fuit, novis tractatibus *An. 1663. d. ult. Aug.*
ducem ita adstringere, (Leguntur tractatus apud LEONARD.
d. l. d. III. f.) ut commodiori eundem occasione pessundare.

LA VIE de Charles V. liv. II. p. 125. Ex hoc tempore Gallo nihil prius fuit; quam tolerare quidem principem in Lotharingia agnatos vero & CAR. V. maxime a partibus Austriorum matrimonii sollicitationibus, minis etiam atque modis quibuscumq; aliis ad se trahere; irrito tamen conatu. Quae interim Lotharingi intra hoc tempus contra Turcas (*Anon. in Mercur. Germ. p. 877.*) in Wildfangiatu contra PALATINUM (*Theatr. Europ. T. X. p. 458.*) & pro Moguntia quoque in causa Erfurtensi (*Henr. BREVER L. III. hist. decenn. c. 4. p. 212.*) egerint, dicere nihil attinet.

(yy) Id erat, quod Galliarum rex, cum nostrum Lotharingia 1670. ultimo exueret excluderetq; (historiam vide in THEATR. EUROP. T. X. pag. 346. LA VIE de Charles V. LII. p. 170. & ante omnes Hen. BREVERO *histor. decenn. L. III. c. 9. p. 300. Peir. VALCKENIER P. II. p. 78.*) ei obiecitavit; ab an. 1663. ad definitum modo tempus ducem datae fidei atque tractatum oblitum esse; cives eum & subditos trium Episcopatum, tributorum nimietate, afflixisse; insignia regia locis, ubi vel exsculpta fuerint vel picta fregisse ac de honestasse; terminos ducatus & sustulisse & promovisse; crimina tandem criminibus in regem Christianissimum auxisse. uideatur Rob. de Gravel, *Plenipot. Gall. scriptum an. 1670.* in hac causa pro rege suo in Comitibus Ratisb. exhibitum, quod in contin. BRACHELIO extat Tom. V. p. 141. cum aliud eod. anno, pro duce Lotharingiae, eius delegatus Jo. a MONNET Reinemburg in iisdem Comitibus protulisset, quod apud eundem extat. Tom. V. p. 107. Lotharingia itaque extorris CAROLUS Coloniam se contulit & publicae rei curis solutus, sacris vacavit; ut vel ea causa Pontificem moveret aliosque, quo sibi in desperatissima causa subvenirent (*H. BREWERUS L. III. c. 9. p. 303.*) Sed cum omnis spes conciliandi Gallum profus expirasset spes (*VALCKENIER P. II. p. 78. & P. IV. p. 525.*) eo maiores causas habuit CAROLUS, ut de aeternali federe 1673. Kal. Jul. Hagae Com. concluso, Hispanis atque Germanis contra Galliae regem operam suam addiceret (*Verba foederis exhibet BRACHEL. Contin. P. VII. p. 1. & VALCKENIER tract. publ. p. 103. n. 88.*) Ex quo tempore strenuam in isto bello foederatis operam nauavit. (*VALCKENIER P. VI. p. 448. ubi etiam Caroli imago exhibetur*) donec an. 1675. d. 18. Sept. & vitæ & calamitatis, per 40. annos continuatae, finem faceret. S. 3. Post

§. 3. Postquam vero in exilio obiisset an. 1675. Carolus noster; fratris filius CAROLUS LEOPOLDUS, quem alii Vtum dicere malunt, ducatum, hereditario iure ad se devolutum, a Galliarum rege serio & saepius repetiit (zz). Nihil tamen identidem intensae ab eo querelae profecerant: usque dum an. 1679. in PACE NEOMAGIENSI rex Galliae restitutionem ducatus polliceretur (aaa). Ast vero sub durissima & servitututi proxima lege eum accipere, iustissimis de causis recusaret Carolus (bbb); ducatu deinceps quoque caruit, addixitque se cum suis partibus Austriacorum de familiaque Caesarea optime meritis est usq; dum mortem obiret an. 1693. (ccc). Quod parentis exemplum filii heredes adhuc dum gloriose imitantur (ddd).

(zz) Dixit enim Carolus V. quae patruus peccaverit; ipsi nullo iure tribui; neque huius conventa obligare illum posse; qui

qui eis nunquam fuerit assensus, (LA VIE de Charles V. liv. III. p. 202. seqq. 231. seqq.) ad quae obligari non posset ex latere successor agnatus. Libellos, quos inde ab an. 1676. usque ad an. 1679. in pacificatione Neomagense eius causa edi atque pacificentibus exhiberi curavit ceteraque huc facientia suppeditant. *Actes & memoires des Negotiations de la paix de Nimegue a Amsterd.* 1679. quatuor Tom. in 12. edit. Tom. I. p. 97. 100. 454. Tom. II. pag. 135. 139. 151. 155. 160. 177. 185. Tom. III. p. 95. 132. 70. SAUTER. eadem fere in vernaculam nostram transtulit Lips. 1680. 4. ed. Pertinent huc P. I. p. 126. 287. P. II. p. 69. 82. 98. 113. 231.

(aaa) Vid. art. XII. Instr. P. usque ad XXII. Prolixiora haec sunt quam ut hic possint transcribi. Summa eo recidit; *restituatur dux in ducatum, sed iis conditionibus §. XII. urbs Nancejum cum suo banno maneat coronae Galliae §. XIII. quatuor in quatuor plagas mundi viae, singulis dimidiatam Lotharingiae leucam latis, Corona Galliae sibi designet ab urbe Nanceio (ne scil. ducatus obesse regi vel in Germaniam vel in Belgium irrumpenti queat) XIV. in Regiones quas dictae viae complectuntur, renunciat dux. XV. urbs & praefectura Longovicensis regi concedantur XVI. Rex Galliae urbem Tullensem duci concedit. XVII. qua concessionem Nanceji compensare vult XVIII. jus nominandi Episcopum Tullensem Pontifici concedit rex; ad quem dux recurrit. XIX. Dux nihil mutet. XX. Latus a Gall. R. hactenus in Lotharingia sententias abrogare non liceat duci XXI. Rex duci Archiepiscopum Nancejo ablatum restituat XXII.*

(bbb) Non opus est causam addere, cum durissimae ducatus reddendi condiciones recitatae sint. Legi tamen PUFENDORFIUS potest L. XVII. Rer. Brandenb. p. 1295. §. 15. qui etiam L. XVI. p. 1209. §. 35. recte dicit: *non integrum fore bis tradentibus duci vel leporem venari, quin unam ex regionibus ac viis a Gallo postularis attingat conf. ejusd. L. XVII. §. 38. p. 1319.*

(ccc) Maximam fortitudinis, in Turcico imprimis bello pro Germaniae ac Christianorum communi salute a CAROLO hoc nostro adhibitae, gloriam futura secula celebrabunt. Summatim res ab eo pace belloque gestas AUCTOR vitae Caroli V. Duc. Lothar. Anonymus descripsit Gallico idiomate haecenus à nobis laudatus edit. Amsterd. 1691. 12. Neque dubium est, quin felicius res nostrae ad Rhenum contra German. hostem

item cecidissent ; nisi in eripuissent eum fata in maximis rerum conatibus an. 1690. d. 18. April.

(ddd) Unica nunc superstiti filio LEOPOLDO JOSEPHO septendecim annos nato, spes in Imperatore est, qui ex sorore nepotem cum Augustissimo Rom. Rege Josepho filio ad optima quaeque in Aula Caesarea passus est educari. Formidarunt quoque potentiam, inde Austriacorum Galli, ut an. 1694. per Comitem d' *Avaux* universam Lotharingiam suo restituere heredi pollicerentur, quatuor tantum urbibus *Saar-Lovis, Bilsch, Homburg, & Long* exceptis. Nunc vero cum reliquerit *Sabaudus* foederatorum partes, alique nutare focii credantur, revocat oblata Gallus; atque non nisi conditionibus in pace *Neomagiensi* expressis reddere Lotharingiam vult. In quas neque consentiet Imperium, cuius tutelae se an. 1690. *Hectis*, quas *VITRIARIUS* exhibet *L. lib. 16. pag. 457.* commisit: neque eas filii accipient, quas parens nullo non tempore reuinit.

§. 4. E volutis ita Lotharingicae tragoediae annalibus, nihil porro negotii faceffet; postulata Gallorum in nunc ducatum iura ex suis etiam nunc fundamentis evertere. Perfidiae h. e. FELONIAE crimen cum infelicissimo principi obiiciunt [eee]; facile ad respondendum est: obiectatum hoc crimen ab illo tantum in Galliae regem committi posse, qui clientelari ei obsequio subiectus sit [fff]: ita vero nunquam Lotharingiae du-

giae duces Galliae regibus obnoxios
 fuisse, diximus [ggg]. Sane quod i-
 psam LOTHARINGIAM attinet, nec ipsi
 adeo impudentes sunt Galli; ut hanc
 eo modo sibi asserere conentur [hhh].
 de solo BARRENSI ducatu lis fuerat.
 Sed hunc etiam uirorum eruditorum
 plurimi ita de iuribus Gallorum exe-
 merunt, suisque ducibus vindicarunt;
 ut, quin omnis dubitatio composita
 sit, nihil obstet, quam acerrima Gal-
 lorum habendi cupido [iii]. Quod
 vero ad pactiones cessionesque CA-
 ROLI INFELICIS provocant Galli; il-
 lud ad hodie superstites duces nihil
 attinet. Hi enim, tantum abest, ut
 in conventiones eiusmodi consense-
 rint unquam; ut potius publice pri-
 vatimque contradixisse eosdem, &
 quantum penes ipsos fuit, repugna-
 se, orbi constet uniuerso [kkk]. Ta-
 ceo, pactorum tabulas agnatorum o-
 minum

annium consensum praecepisse & imperasse [III]. Nostri non minus imperii approbationem iure meritoque requiserunt [mmm]. Ut adeo principibus aeterna in Lotharingiam auctoritas sit; qva qva tamen etiam nunc vivunt extorres.

(ccc) Ita *Rob. de GRAVEL*, *plenipot. Reg. Gall.* conf. etiam quae *Nic. VERNULAEUS disc. II. de caus. belli Lotbar.* p. 20. exercitii loco ex hoc fonte perorat. Id vero erat; quod in imperium, Austriacos item & Hispanos, gentes Galliae tot seculis exolas, eum vidimus inclinasse ac propendisse.

(ccc) Alias enim eiusdem absurditatis est; ac si Russorum Principem imperator noster criminis feloniae postulare nunc vellet; eo, quod noluerit olim causam eius contra Turcas adjuvare. Sane *perfidus* esse nequit; qui *fidus* esse non tenetur.

(ccc) Nulla sane vel specie veritatis id aliquis asseret: nisi ex veteri historia recoquere argumenta vellet, quae supra diluimus.

(ccc) Si fabulas illorum exceperis superius confutatas. Ipse *GRAVELLUS* p. 104. in oratione an. 1670. in Comitii exhibita (quam *contin. Brachel. P. V. exhibet*) id iuris relinquere videtur ducibus: *demus*, inquit, *ducem tanquam absolutum & independentem ad tractatus non teneri & quae sequuntur.*

(ccc) Ita quidem suae hic causae fidunt Galli, ut *Rob. de GRAVEL* *memoriali an. 1670.* in comitiis exhibito p. 104. haec verba inferuerit: *quis est in conventu hoc, qui ducatu Barrensem indubitatum coronae Galliae fendum esse nesciat? Id quod deinde exemplo comprobare vult, quo Carolus infelicem an. 1641. clientelae munus regi dicit praefecisse. Etiam ex historia hunc ducatum Galliae vindicare conatus est *Dau. BLONDELLUS* *tr. Barrum com. Francieum* dicto *Amstel. 1652.* recuso. Verum imperio iam asseruerat ducatum Barrensem 7.7. *CHIFLETIUS* *Com. Lotbar. an.**

1649. Antwerp. fol. edito. Utriusque vero argumenta sub exam-
men revocavit atque pro Germania nostra ex inflicito pro-
secutus est H. CONRINGIUS. L. I. de Fin. imp. c. VII. §. 6. p. 37. segg.
L. II. §. 3. p. 418. segg. Non negant itaque ingenui scriptores ali-
liqui Barrensis ducatus, in Campania situm ac quid Legi
subiectum esse. Verum, uti haec non nisi pauca quaedam
praedia sunt, ita reliqua ducatus pars ad imperium nostrum,
eodem, quo ipsa Lotharingia, iure pertinet. Demus itaque
perfidum Gallo factum esse Carolum infelicem; demus *obsequium*
ei clientelare etiam Parisiis, ut maiores eius praestitisse, ni-
hil hoc causae nostrae detrahet. Uti enim hoc genus ho-
magii ad *quendam tantum Barrensis ducatus* respicit: ita felicitas
(quamvis plura etiam in contrarium ex CHIFLETTO, VER-
LAEO, libris modo citatis, afferre possumus) non extra hos fi-
nes potuit committi; neque poena uberius extendi.

(kkk) Protestationem a Nic. FRANCISCO Caroli infelicis fratre factam exhibe-
FLETUS c. XX. Com. Lothar. p. 80. segg. quomodo CAROLUS V. ejus filius de hoc
post se gesserit vel ex ANONIMO ejus vitae autore lib. III. in primis factis super-
que constat. Quamvis enim Gallorum rex & Nemorosae Principis matrimonium
Bituricensis ducatus aliorumque reddituum spe, adoptione etiam in regiam stirpem
pectus ejus emollire aliquantum, atque ut subscriberet cessione, permovere voluerit,
nunquam tamen in tanta CAROLI V. constantia, id potuit obtinere. Conf. et
iam IMBOF. Gen. Franc. Tab. Lothar. III. p. 84.

(lll) Non frustra tantis artibus Galliae Rex CAROLUS V. heredem in pactionis he-
ius consensum trahere quaesivit. Non enim requirebatur is iure tantum, quod
feuda alienari nequeant dissentientibus agnatis; sed etiam ipsius CAROLI infelicis
eis subscriptio & pollicitatio talis erat: *si eam agnati, quos id nunquam satisfecit*
esse siverat, rati haberent. (H. BREWERUS hist. decenn. L. III. c. 9. p. 297.) Conditio
nata igitur subscriptio fuit, quae nihil, ut cum scholis loquar, ponit in esse.
(mmm) Feuda Imperialia, non nisi Imperii consensu alienari posse, quis nisi
Att dicis an. 1542. per tractatum superius laudatum Lotharingiam nexu bene-
ciario & clientelari ab Imperio solutam esse? Verum est: sed in tantum
in totum, ut scholae aunt. Nihil enim in istis privilegiis de alienatione
rius *amicus Imperii esse*, iubetur teneturque ad tributa servitiaeque in S. R. M.
matricula sigillatim adnotata. Cui legi addictus permansit Lotharingus etiam
post factam eius emancipationem. Ceterum Germaniae interest, conjunctam
sibi aliquo tantum nexu habere Lotharingiam; magis refert, duces a Gallia
Regum nimia conjunctione abstrahi; maximum vero est, Galli e Lotharingia
non profus innecti. Ex qua subtiliter aditus rapacissimo hosti in Belgium, Pa-
latinatum, Alsatiam atque interiora Germaniae loca quaeque patefecit. Agere
gitur causam hic vestram nunc tandem Germani! illud cogitare: in cuius
nibus cl. ves relinquitis; eidem thesauros oculosos velle, in policia et
dignos, remque e scholis prudentum explosam esse.

in
bri-
iam
avi
fui
ipse
tibi
ani-
um,
que
ar-
ura-
em.
avi
redi
olum
e au-
is li-
erat
dico-
ndos
nasis
vo-
rum
cum
Mene

05 A 978 (1/6)

3

ULB Halle
003 777 421

5b

J. P. Ludewig / P. P.
DE JURE,
QVOD SIBI GALLIARVM REX
IN

OTHARINGIAM

POSTVLAVIT VSVRPAVITQVE HACTENVS,
SCRIPTA DISSERTATIO,
RVM SERIE AD HÆC TEMPORA VSQ; PRODUCTA.

*AD ILLVSTRISSIMVM ATQVE EXCELLENTISSIMVM
DOMINVM*

COLAVM BARTHOLOMAEVVM MICHAELEM

LIB. BARONEM

DE DANKELMANN

ARENISS. ATQVE POTENTISS. ELECT. BRANDENB.
CONSIL. STATVS INTIMVM,

CAMERÆ DVCATVS MAGDEBVRG. PRAESIDEM,
IN AVLA CAESAREA HACTENVS LEGATVM
SPLENDIDISSIMVM .

NVNC ORBIS CHRISTIANI
DELEGATVM PACIFICATOREM,

FAVSTO OMINE
FRIDERICIANAM
TRANSEVNTEM.

Editio quarta.

HALAE MAGDEBVRG.

is CHRISTOPH. ANDREÆ ZEITLERI , Acad. Typogr. 1712.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Farbkarte #13

B.I.G.

